

Εκείνες τις μέρες ....

Φωτιές ανάβανε, το οδόστρωμα ξηλωνόταν και γέμιζε χώμα, πέτρες από κομμένα μάρμαρα και γκρίζα τενεκεδάκια της χημικής ουσίας που νέκρωνε τον αέρα κι έτρεχε ο κόσμος πανικόβλητος. Τα πρόσωπα έκαιγαν, τα μάτια, οι μύτες, το στόμα, βαθιά μέχρι το στομάχι. Λιποθυμίες, εμετοί. Κάποιοι βοηθούσαν κάποιους, κάποιοι έσπρωχναν για να σωθούν να βρουν οξυγόνο. Και άλλοι σήκωναν το κεφάλι τους ψηλά ψάχνοντας τον από μηχανής θεό αλλά ο ουρανός ήταν βρώμικος, γκριζοκαφέ. Σε λίγο όλοι ψάχνανε το λευκό υγρό να ανακουφιστούν και να συνεχίσουν. Και οι άνθρωποι μεταμορφώνονταν σιγά-σιγά. Λευκά φαντάσματα περικύκλωσαν τη πόλη που κάποτε έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής. Αποκαμωμένοι πολεμιστές μιας πρωτόγονης φυλής επέστρεφαν σιωπηλοί, μαρμαρωμένοι, με τρένα και λεωφορεία. Και άλλοι ανυποψίαστοι έμεναν να τους κοιτούν και αναρωτιόνταν ποια ήταν αυτή η λιτανεία των λευκών προσώπων;

Σεπτέμβρης 2012

Λαμπρινή Μίχου